

[Aksel Larsen.]

aldrig Bunden i det. Det længste, man kan komme, er, at Socialministeren siger, at hvis der er nogen, der synes, de bliver forurettet, kan de klage til Overøvrigheden. Ja, vi kender Værdien af denne Overøvrighed, som i de allerfleste Tilfælde holder med Underøvrigheden, og i det hele taget ved vi godt alle sammen, at noget af det mest raffinerede i Socialreformen er, at man ikke kan appellere til nogen egentlig Appellinstans, man kan klage til Administrationen over Administrationens Afgørelser.

Ministeren gør Udgifterne ved dette Lovforslag op til i alt 8½ Mill. Kr. og siger, at i Modsætning til 65 Mill. Kr., som det var i Fjor, er det ikke saa farligt. Jeg vil gerne have at vide, hvorledes den samme Lov i Fjor kunde give en Udgift paa 65 Mill. Kr. og i Aar 8½ Mill. Kr. Jeg tror, Ministeren har taget fejl dèr, og for at berigtige Fejltagelsen er det nødvendigt at gøre opmærksom paa, at de 65 Mill. Kr. formentlig skriver sig fra et andet Lovforslag, som Ministeren i Fjor erklærede sig for Modstander af.

Tilbage bliver i Grunden kun Spørgsmaalet: Kan Forslagene gennemføres?, for jeg kan ikke tænke mig, at Ministeren er en saa kolossal Formalist, at han, hvis det var muligt at faa Lovforslagene gennemført, og hvis han i øvrigt stod sympatisk over for deres Indhold, vil modsætte sig Gennemførelsen med Henvisning til Forstaaelsen af visse Paragraffer i Socialreformen. Jeg synes, at Ministeren skulde overtænke, om der ikke fandtes en eneste Vej, en Vej, som han ikke hidtil har villet gaa, som Socialdemokratiet ikke vil gaa, men om hvilken det derfor ikke er bevist, at den ikke er farbar. Jeg tænker paa den Omstændighed, at Flertallet af de arbejdsløse er Medlemmer af Fagforeningerne. Jeg tænker paa den Kendsgerning, at Fagforeningerne formodentlig er opbygget for at varetage Medlemmernes Interesser, og at Fagforeningerne ogsaa maa have Pligt til at varetage de arbejdsløse Medlemmers Interesser, saa meget mere, som Arbejdsløshed er noget, der rammer ikke blot de arbejdsløse, men naturligvis alle Arbejdere, de staa alle sammen i Fare for at blive arbejdsløse. Arbejdsløsheden kan naturligvis ogsaa virke trykkende paa Lønningerne, og den forøger Fagforeningsmedlemmernes Udgifter til Arbejdsløshedsforsikringen. Det er indlysende, at Fagforeningerne har Pligt til at gøre noget for de arbejdsløse, og det er ogsaa indlysende, at Fagforeningerne kan gøre noget for de

arbejdsløse. Jeg mener naturligvis ikke, at Fagforeningerne kan give sig til at udskrive store Ekstrakontingenter blandt deres Medlemmer til at klare Udgifterne til disse Love med, men jeg mener, at Fagforeningerne skulde bruges efter deres Hensigt, nemlig som faglige Kamporganisationer, til at tvinge Samfundet til at opfylde dets Pligt over for de arbejdsløse. Denne Vej er farbar, den kan bringe Resultater. (Afbrydelse: Mon?). Der bliver sagt: Mon; Afbrydelsen kommer fra den Side i Salen, hvor den socialdemokratiske Gruppe har sin Plads, og jeg formoder, at det er en Fagforeningsmand eller er en tidligere Fagforeningsmand, der har denne Tvivl om Fagforeningernes Berettigelse her, og om, hvad Fagforeningerne skal bruges til. Jeg har ikke denne Tvivl, og jeg tror ikke, der findes mange Arbejdere i Landet, som tvivler om, at Fagforeningerne er skabt for at varetage Medlemmernes Interesser.

Derfor kommer vi Kommuniste ikke blot her og forelægger vore Forslag og siger, vi appellerer til det høje Tings Velvilje; vi ved nemlig paa Forhaand, at der ikke findes en saadan Velvilje her i Tinget. Vi arbejder samtidig paa at bibringe Tinget en anden Overbevisning, for Rigsdagens Medlemmer skal jo handle efter deres Overbevisning, det staaer i Grundloven, og skal den holdes paa det ene Punkt, skal den vel ogsaa holdes paa det andet. Hvis Rigsdagens Medlemmer har den Overbevisning, at de arbejdsløse ikke bør hjælpes, maa man forsøge at ændre denne Overbevisning, og jeg er af den Opfattelse, at hvis Fagforeningerne interesserede sig alvorligt for Spørgsmaalene, vilde en saadan ændret Overbevisning indfinde sig. Vi har Erfaringen fra en Række Kommuner. Hvis Fagforeningerne behandler Spørgsmaalet om de sociale Udvalgs Arbejde og om de Understøttelser, der ydes, saa har det en mærkkelig gavnlig Indflydelse paa Luften i visse offentlige Kontorer, saadan at Tilstanden bliver lidt mere taalelig for de arbejdsløse. Jeg tvivler ikke om, at det samme var muligt at gennemføre i Landsmaalestok. Det er Regering og Rigsdag, der dèr har i hvert Fald det formelle Ansvar for Samfundets Funktioner, og hvis de i den Grad mishandler den Samfundsklasse, som bærer hele Samfundet paa sine stærke Skuldre, ja, saa faar de finde sig i, hvis denne Samfundsklasse reagerer og forsøger at belære dem, der har Ansvaret, om noget andet. Jeg regner ikke med at faa Ministeren eller hans Partifæller med til disse Synspunkter. Vi ved, at vi ude i Fagforeningerne møder